

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: K. A., narozený X, státní příslušník X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 2264, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, sídlem
Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha,
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 11. 7. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2024, č. j.
OAM-814/BA-BA07-BA06-PS-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 6. 2024, č. j. OAM-814/BA-BA07-BA06-PS-2024 se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci k rukám jeho právního zástupce JUDr. Matěje Šedivého plnou náhradu nákladů řízení, jejíž výše bude stanovena samostatným usnesením, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci uvedeného usnesení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 16. 6. 2024 proběhla hlídkou OCP OPKPE Praha kontrola totožnosti žalobce, při níž bylo zjištěno, že se nachází na území ČR neoprávněně, neboť je evidován v SIS s platností od 31. 7. 2023 do 31. 7. 2028 z důvodu uloženého opatření ve Španělsku. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Poté dne 20. 6. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 24. 6. 2024, č. j. OAM-814/BA-BA07-BA06-PS-2024 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 16. 12. 2024.

II.

Žaloba

2. Na úvod žaloby vytýkal žalobce žalovanému nedostatečné zohlednění míry zásahu do svého života. Dle názoru žalobce je napadené rozhodnutí formulováno šablonovým a paušálním způsobem, zasahuje do jeho osobní svobody, aniž by bylo náležitě odůvodněno, a aniž by bylo vysvětleno, že je tento postup postupem ultima ratio. Rozhodnutí považoval žalobce za rekapitulaci své pobytové historie, nikoliv však odůvodnění zásahu do své osobní svobody. Z odůvodnění rozhodnutí se pak toliko stroze podává, že žalovaný pokládá podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelový krok žalobce, avšak pokud by tomu tak skutečně bylo, tak by žalovaný takové řízení zamítl, nikoliv předpokládal omezení osobní svobody (resp. vedení účelového řízení o žádosti) až do 16. 12. 2024. Pokud bylo tedy hlavním cílem rozhodnutí odůvodnit zásah do osobní svobody, tak odůvodnění, jaké poskytl žalovaný, shledal žalobce nedostatečným. Závěrem žalobce také odkázal na ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a s tím související zásadu proporcionality postupu správních orgánů při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob. Z výše uvedených důvodů považoval žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné a soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 16. 7. 2024 žalovaný vyjádřil nesouhlas s žalobou a měl i nadále za to, že rozhodl v souladu se zákonem, shrnul dosavadně zjištěný stav věci s tím, že považoval za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána žalobcem pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC, přičemž

tak mohl učinit dříve, nikoliv rezignovat na jakékoliv řešení své pobytové situace. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Z výše uvedených důvodů proto žalovaný rozhodl o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. K obsahu žaloby poté žalovaný uvedl, že námitky jsou obecného charakteru a nikterak nekonkretizují nezákonnost rozhodnutí, v něm žalovaný naopak dostatečně odůvodnil nutnost zajištění žalobce. S případným uplatněním mírnějších opatření se žalovaný vypořádal ve svém rozhodnutí, konkrétně na straně 2, kde uvedl, že z prokázaného jednání žalobce by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo nedostačující a neúčinné. Žalobce dále uvedl, že neví o žádné vážné překážce, která by mu bránila ve vycestování z ČR. Z výše uvedených důvodů poté žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci bylo v souladu s § 51 a § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. rozhodnuto bez jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je důvodná.
7. Podstatnou okolností pro odůvodnění stanovené doby zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je skutečnost, že v tomto typovém případě je účel zajištění z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Účelem zajištění je zde potřeba překlenout dobu, po kterou je vedeno řízení o mezinárodní ochraně, které bylo zahájeno účelovou žádostí cizince. Doba zajištění podle tohoto ustanovení se proto bude odvíjet od předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně. Cizince nelze zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně – opačný postup by vedl ke zmaření účelu institutu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017-38).
8. Právě z tohoto hlavního účelu zajištění a jeho vazby na řízení o mezinárodní ochraně žalovaný vycházel. Protože nelze vyloučit věcné posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, a tím i delší dobu tohoto řízení, zvolil dobu 180 dnů. Nad rámec toho neuvedl žádné další úvahy.
9. V tomto ohledu je pro soudní přezkum podstatné, že stanovení doby zajištění spadá do správního uvážení žalovaného (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Z hlediska výslovných zákonných kritérií soudního přezkumu se tak

soud zabýval tím, zda žalovaný překročil zákonné meze správního uvážení či zda jej zneužil (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

10. Nic takového konstatovat nelze. Stanovená doba 180 dnů zajištění odpovídá zákonem předvídané mezi 180 dnů nejdelšího možného zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu. Úvaha žalovaného v obecné rovině ob stojí také co do účelu zajištění: žalovaný navázal stanovenou dobu na dobu možného trvání řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany [§ 27 odst. 1 písm. a) zákona o azylu]. Povinností žalovaného je ostatně průběžně vyhodnocovat situaci a zkoumat, zda trvají důvody pro zajištění. Pokud by tedy řízení o žádosti žalobce trvalo kratší dobu než 6 měsíců, žalovaný musí odpovídajícím způsobem reagovat, případně i žalobce přezajistit, nebo bezodkladně propustit (§ 46a odst. 10, 11, 13 zákona o azylu). Stanovením nejdelší přípustné doby zajištění tedy žalovaný nezneužil své správní uvážení.
11. Přes výše uvedené dospěl soud k závěru, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí. V rozsudku ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024-50, totiž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podle § 46a odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném od 1. 7. 2023 Ministerstvo vnitra nemůže stanovit dobu nejdelší dobu zajištění 180 dnů pouze s odůvodněním, že řízení ve věci mezinárodní ochrany může dle § 27 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona trvat až šest měsíců. Rozhodnutí o stanovení doby zajištění na 180 dnů je podle Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelné, pokud žalovaný neuvedl žádné další podrobnosti a úvahy o tom, proč se (v rámci svého správního uvážení) domnívá, že řízení o žádosti žalobce bude trvat právě 6 měsíců.
12. Nynější případ žalobce je s věcí souzenou pod sp. zn. 9 Azs 38/2024 (u KS v Plzni pod sp. zn. 33 A 18/2023) zcela srovnatelný. Nadto zdejší soud postupoval podle závěrů výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu opakovaně (rozsudky KS v Plzni č. j. 35 A 7/2024-44, 35 A 9/2024-16 a 35 A 10/2024-17).
13. Z výše uvedeného plyne, že Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Azs 38/2024-50 posoudil odůvodnění žalovaného jako nepřezkoumatelné. Krajskému soudu nejsou známa rozhodnutí, která by totožnou otázku řešila odlišně, takže jsou pro něj aktuálně směrodatné závěry rozsudku č. j. 9 Azs 38/2024-50.
14. Protože otázka nepřezkoumatelnosti odůvodnění výroku o stanovení doby trvání zajištění je oddělitelná od ostatních otázek nastolených žalobou, soud zvážil, zda je třeba se k nim vyjadřovat.
15. Zabývat se oddělitelnými otázkami je nutno jen tehdy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (či lze-li vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, že takový význam mít bude). Pokud se však s ohledem na dosavadní výsledky řízení, povahu věci či z jiných důvodů stávají některé skutkové a právní otázky (a k nim směřující žalobní námitky) bezpředmětnými v důsledku zrušovacího rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, není nutno se jimi zabývat; postačí toliko zdůvodnit, proč je má soud v daném řízení nadále za bezpředmětné (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).
16. V souzené věci není třeba se zabývat zbylými otázkami, protože vedlejší část výroku o stanovení doby trvání zajištění není samostatná a oddělitelná od hlavní části výroku, tj. části výroku o zajištění žalobce. Naříkané rozhodnutí tedy nelze zrušit jen v části výroku o stanovení doby trvání zajištění a je třeba je zrušit v celém rozsahu výroku. Zrušením

rozhodnutí o zajištění pak vzniká bezodkladná povinnost propustit žalobce ze zajištění; žádné další správní řízení ve věci zajištění se nevede [§ 46a odst. 6, 13 písm. c) zákona o azylu].

17. Vyřešení zbylých otázek nastolených žalobou tedy nemá význam pro další řízení, protože žádné další řízení se nepovede. Žalovaný nemá kde odstranit nedostatky svého rozhodnutí. Oproti tomu žalobce uspěl v plném rozsahu a více úspěš nemůže.
18. S ohledem na výše uvedené důvody soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (**výrok I.**).

VI.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na výsledek řízení, kdy ke zrušení napadeného rozhodnutí došlo z důvodu nedostatků na straně žalovaného, nepřistoupil soud k aplikaci ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s. Úspěšnému žalobci, jenž byl ve věci právně zastoupen, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, přičemž soudem byl vyzván k jejich vyčíslení, jež soudu dosud nebylo doručeno. Z tohoto důvodu soud rozhodl tak, že konkrétní výše nákladů řízení a její odůvodnění bude předmětem samostatného usnesení a ke splnění povinnosti uhradit náhradu nákladů řízení byla žalovanému stanovena lhůta 30 dnů od právní moci uvedeného usnesení (**výrok II.**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 24. července 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.